

פרידו-שיא העונה

הלבישה המושלמת, ההתאמה ל-
אופנה, הגורות הנאות והצבעים החדים
שים הופכים את חליפות ושמלות
פרידו לפריטי אופנה ממדרגה ראשונה.

המוצר האלגנטי ביותר

פרידו סומך על חוג לקוחותיו
ההולך ומתרחב דרך קבע ומה עוד
שהזמנות היצוא לאפריקה הדרומית,
לאמריקה הדרומית ולארצות אירופה
מתרבות ללא הפסק. תיירים הבאים
ארצה מתפעלים מדוגמות פרידו ה-
יפות, המתחרות בהצלחה עם המוצר-
ריס האלגנטיים ביותר של ארצות-
חוץ.

המלה האחרונה בסריגים

מחלקת תכנון מיוחדת בפרידו עו-
סקת בחידושים והשלמות. פרידו.

פרידו — מודל 1962

הידועה במוצרי הג'רסי שלה, מעבדת
לאחרונה גם לורקס בדוגמות מושכות
ונבחר 1962 כולל הכל מלבוש ספורט
עד שמלת ערב. וכמובן: אפודות
אלגנטיות בכל הסגנונות והצבעים.

בעמוד זה מוגשות שלוש דוגמות
טיפוסיות של פרידו (ראה תמונות)
ונותנות לקוראות מושג למה עליהן
לצפות ברכישתן הקרובה. כי יש
לזכור: פרידו היא המלה האחרונה
בלבוש סריג אלגנטי.

בימים אלה, עת רוכשות הגברות
את דבריי-הסריגה, כדאי להן לזכור
את השם פרידו. מפעל זה, הפועל

פרידו — שמלה ומקטורן

בארץ יותר מ-20 שנה, רכש את
אמון הציבור במידה הרחבה ביותר.

דוגמות חדישות, לפי מיטב האופנה
העולמית, חומרים מעולים ומומחים

פרידו — חליפה דו-גזונית

מנוסים, שיחפו פעולה בייצור סריגי
פרידו, הידועים והמקובלים בארץ
ובחוף-לארץ.

ספורט

כדורגל

המוראל ברח רליגה א'

על משחקי השבוע מדרווח שייע
גלור:

אתם כולכם כבר
התרגלתם ששיע לא
מופיע למשחקים.
מפני שפעמיים הר-
חיקו אתי מהמיש-
חקים, או רק פעם
אחת אני לא מופיע
כבר כולם מדברים
על זה שהרחיקו

שוב פעם את שייע. לכן דבר ראשון,
אני רוצה להודיע לכל אלה שלא ראו
אותי בשבת על המיגרש ולכל אלה ש-
אולי לא יראו אותי השבוע נגד הפועל
פתחתקה, שאם אני לא משחק זה לא
בגלל שאני לא בכשר או שהמאמן אינו
רוצה להרכיב אותי. אני פשוט חולה יותר
מדי בזמן האחרון. ואם אני חולה זה לא
מכדורגל דווקא. היום לשחק כדורגל ב-
ליגה הלאומית זה לא כלום. השחקנים
לא שמים שום דבר בשביל המישחק וה-
עובדה הכי טובה היא, שאין כמעט בכלל
גולים בליגה הלאומית.

העניין, היום, זה לשחק בליגה א'. קבר
צה שנופלת מהליגה הלאומית לליגה א'
לא תעשה שם חיים כמו בלאומית. שם
משחקים כדורגל כמו שצריך: לוחמים
על החיים ועל המחית, לא מוותרים על
שום כדור ואפילו יודעים להכניס גולים.
לא מאמינים? — טוב, אז תלכו לאמציח
והודורוב ותשאלו אותם מה הם יודעים
על באר-שבע, חוץ מזה שהיא בירת הנגב.
בלי רגל מסיימת. מה שחשוב
השבוע, זה שהצלחנו סוף-סוף לעבור
לרבע-גמר בגביע. אצלנו במכבי אהנו
כבר לא רגילים לא לעשות שיאים. אם
אהנו לא מצליחים בליגה, או לפחות אנה-
נו עושים שיא במשחק על הגביע. שיחקנו
חמש וחצי שעות נגד שמשון, עד שהצלחנו
להעיף אותם. אצלי זה שזה בערך טור
למשולה וחצי הדרך בחורה.

המשחק לא היה יותר מדי קשה והיו
כבר חברה שהיו בטוחים שמכבי תלאיב
יצאה מהמשבר. גם אני הייתי רוצה שזה
יהיה כך. אבל בארץ הזאת המומחה ל-
משברים זה אשכול — לי לא איכפת, יש
לי כבר פריג'יור וגם מכונית.
צחוק צחוק, אבל המצב שלנו בליגה
בכלל לא טוב. אמנם בירושלים אני לא
שיחקתי כי מתחתי שריר מרוב אימונים
ומשחקים, ובאמת הייתה חסרה רגל מסיימת.
על המישחק עצמו אין הרבה מה
לספר. שיחקנו חלש מאד ואני חושב בכל
זאת שהיה מגיע לנו תיקו, אבל הכדור
עגול וגם האפס, וזה מה שהצלחנו ל-
הכניס.

בינתיים אני הצלחתי לתפוס איזה מחלת'
אזניים קטנה, אבל אני לא יכול אפילו
לשכב כמה ימים בשקט בבית ולהבריא,
כי בדיקו קראו לי למילואים. אולי לא
הייתי מספר לכם את הסוד הצבאי הקטן
הזה, אילו לא היו רוצים שאני אחיל
שם עוד שלב בקריירה שלי. החברה שלי
במילואים, שכולם איך שהוא מכירים או
תי, כבר הודיעו לי שאני צריך להיות
שופט במישחק שייערך בימים אלה. אשתי
לא בטוחה שאני אצליח — אני כן!
בינתיים אני מתכה לשני המשחקים ה-
באים: אחד בגיע ואחד ליגה. מרוב מש-
חקים עוד מעט לא נראה את הכדור.
אבל מעליש — רק שנגיע לגמר!

כדורסל

במאמץ קטן

לאחר שנים רבות, חזר השבוע ענף
הכדורסל ותפס מקום מרכזי בספורט הישר-
רלי. לאחרונה היה הכדורסל במרכז אי-
רוני הספורט בארץ בשנת 1956, השנה בה
הופיעה החמישייה של הכדורסל הישר-
רלי באליפות אירופה במוסקבה ונטלה
את המקום החמישי, עם מספר נקודות
שזה לשני.

השבוע הצליחו שחקני הפועל תל-אביב
ושחקן מכבי תל-אביב תנחום («חני») כהן
מינץ להעלות את הויקרה של ענף ה-
כדורסל. לאחר שנים רבות נבחר כדורסלן
כספורטאי-השנה על-ידי עיתונאי הספורט,
ואילו שחקני הפועל תל-אביב הוכיחו בנצ-
חון מזהיר בארצות ופגע בסופו של דבר
במאמץ קטן בהרבה מזה המוקדש לכדורגל,
לייצג את ישראל בכבוד בחוף-לארץ.

אמנות

תיאטרון

המלך הוא ערום

כינרת כינרת (התיאטרון הקאמרי;
מאת נתן אלתרמן; ביום — גרשון פלוטקין)
הוא מחזה שנועד, עוד בטרם הוצג, לשמש
תמורה במחזאות העברית. שום מחזה ישר-
רלי לא זכה למידת פירסומה ולאשראי-
התפעלות מוקדמת כמותה. הוא נבחר לציין
את פתיחת בניינו החדש של הקאמרי. למצנו
הוטרחה הגברת הראשונה של הבמה הישר-
רלית, תנה רובינא, מבית הבימה. שרי
ממשלה, שמאו זרזו אותו לכלבים לא נראו
בתיאטרון, נהרו לחזות בו.

כאשר הורד המסך טענו רבים כי זהו
מחזה גרוע. היתה זו טעות חמורה. אין זה
מחזה כלל. מה שמועלה על בימת הקאמרי
במשך שלוש שעות הוא ספק ערב קריאה,
ספק מסכת במנטאליות של תנועת-נוער. ה-
יסוד התיאטרוני היחיד הוא התפאורה ה-
מצויינת (של דני קראוואן) וניצוצות בוד-
דים של משחק.

פזירת שכולה תכלת. נתן אלתרמן,
שהתכוון ליצור יצירה מונומנטאלית, אשר
תנציח לדורות את ההוי המיוחד של דגניה,
את אנשיה ואת פעלם, הוכיח שאין לו שמץ
מושג בכללי היסוד של הדראמה. הוא ניסה
לבסס מחזה על אנקדוטה, משעשעת כשלי-
עצמה, מתקופת בראשית של דגניה, מבלי
שיהיה לו מה להגיד, מלבד זה שהתקופה
היתה יפה והאנשים היו טובים, כיוון שה-
אנקדוטה עצמה אינה יכולה לשמש בסיס
למחזה, הסתבך אלתרמן, נטש אותה לגמרי,
קפץ לשורת סיפורים אחרים שאיך-שהוא
נתונים אמתלה לשחקני האנקדוטה הראשונה
להמשיך ולהופיע על הבמה.
הסיפור חסר-עלילה, ללא דמות מרכזית
וללא רעיון מרכזי, ללא יסוד ראשון של
כר דרמה — הקונפליקט. ההתרחשויות, של
במדה וישנו, מתרחשות מאחורי-הקלעים
והגיבורים רק מספרים עליהן, הדמויות
כולן אידיאלוויזיה של גיבורים, גבורות
ללא תכונות-אנוש, שכולן תום, טוהר
והקרבה.

שום התפתחות בדמויות, להוציא
אולי את דמותו של הסוחר פייטלזון (ולמן
לבוש) ההופך מקפיטליסטי-כילי, לחלוץ
אידיאליסט. גם גיבור האנקדוטה הפותחת
את הסיפור, אותו בחור ממנו נגנב כסף-
הקבוצה והוא נאבק עם חבריו על זכותו
להחזיר את הכסף שנגנב ממנו, נכנע
לבסוף, מבלי שיוכח על מה ולמה.
שלי ערליך. לא פחות מהמחבר נכשל
הבמאי. גרשון פלוטקין בים את ההצגה
בחרת-קודש ורצינית נעדרת-דמיון. רוב
המצבים על הבמה הם סטטיים. הציאות
והכניסות צמודות לתחילתן ולסיומן של
הרפליקות. השחקנים מדקלמים את הטקסט
כלפי הקהל וכמעט שאינם מדברים בינם
אם למרות נתונים אלה הצליחו שחקנים
בודדים כמו זלמן לבוש, רחל מרקוס,
גילה אלמגור ואברהם בן-יוסף להפגין
רגעיי-משחק, הרי שתשואות-החובה ברדת
המסך מגיעות רק להם.

מחול

בלי הוראות מלמעלה

הופעת להקת-המחול העממי הבולגרי של
פיליפ קוטייב יכלה לשמש מוסר השכל
מאיים למאמצים המגוחכים העשים ביש-
ראל זה כמעט דור שלם, ליצור מחול-עם.
נוסף לביצוע המעולה, שהלהקה מצטיינת
בו, המתעלה לפעמים לדרגה של גאוניות,
יש במפעל זה של המוסיקולוג קוטייב,
ביטוי לפולקלור אמיתי ולא מזויף. מאלף
הדבר, שדחקה בארץ קומוניסטית לא יצרו
את רקודי-העם לפי הוראות המרכז-לתרבות
של הועד-הפועל, אלא אספו חומר עממי
אוטנטי באזורים הכפריים והגישו אותו
בעיבוד השומר בקפידה על רוח המקור.
בתכנית בן השעתיים נטי, בלי ההפסקה,
הגישו הבלגרים הופעה מנוגת, שכללה
נוסף על המחולות, גם שירי-עם מושרים
בפי להקה בת 21 נשים, שלא התעצלה
ללמוד שני שירים עבריים שחשבו אותם ב-
טעות לשירי-עם («נומי נומי יללתי, נומי
נומי חמתי» ו«הבה נגיללה, הבה»); וכן מו-
סיקה עממית בביצוע כלי-מיתר בלתי רגי-
לים, שבמוננו נותרו לפליטה רק בכפרים
בודדים בבלקאן. בין המחולות היו גם סי-
פורים מומחזים כמו הסיפור על הצייד
שיצא לצוד ארנבות ופגע בסופו של דבר
בכלבו הנאמן, וחקוי מפליא של רקוד
בובות-עץ, לנעימתו של המחלל הגודל.